Катя Алвес

Клубът на мъфините

Свадата с момчешката банда

Лулу обича домашните (особено по математика!) и заплетените криминални загадки, защото ѝ дават възможност да блесне с безпогрешния си следотърсачески супернюх. За сметка на това изобщо не може да понася разни дразнещи фукльовци. Но последното май важи за всички нас...

Таммам е смела, дръзка и бърза като светкавица. Най-добрият ѝ приятел е зайчето ѝ Супер Алберт. Таммам най-обича да го учи на разни циркови номера. Всяка свободна от Супер Алберт минута тя прекарва с приятелките си на единственото истински тайно място за срещи на Клуба на мъфините.

Миранда обича модата и има собствена детегледачка (на която почти винаги може да се разчита). Освен това харесва Гюнтер (и то много). И му прощава всичко (за съжаление!). Но дори и за Миранда Клубът на мъфините винаги е на първо място (дори пред Гюнтер).

Лин е малко срамежлива. Но когато става дума за приятелките, веднага става смела и дори успява да се наложи (и то пред строгата си майка). Иначе е алергична към цигулки (макар да свири божествено, и то точно на цигулка) и предпочита да ходи на приключенски разходки в зоопарка, вместо да свири.

Катя Алвес
Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия. Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер
Родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

Der Muffin-Club
Beste Freundinnen und der Banden-Zoff
Autor: Katja Alves
Illustrations: Elli Bruder
© 2017 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency

Клубът на мъфините
Свадата с момчешката банда
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Катя Алвес
Илюстрации Ели Брудер
Превод Мила Георгиева Петрова
Редактор Албена Раленкова
с/о Anthea Agency, София

ISBN 978-619-199-489-2

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Свадата с момчешката банда

Издателство „Фют“

Госпожа Шнайдевинд дава сложно домашно

Знаете ли какво най-много ми лази по нервите? Някой да ме копира във всичко! Особено ако този някой са три много дразнещи момчета, с които по една случайност сме в един и същ клас и които отскоро седят точно зад мен. Познайте **от три пъти** кои са хвалипръцковците в този гаден пакет „3 в 1“. Точно така! Флориан, Гюнтер и Бастиан, разбира се.

Знам, че ако питате Миранда, тя ще е на съвсем различно мнение. Според нея Гюнтер даже е „сладък“.

В което няма никаква логика. „Сладък“ може да е някой от малиновите бонбони на Миранда, домашният шоколадов сладкиш на тате или пък Супер Алберт, зайчето на Таттам. Но в никакъв случай Гюнтер!

Намирам, че Гюнтер, Флориан и Бастиан са също толкова безполезни, колкото учебник по математика без числа – ако разбирате какво имам предвид. Но сега най-добре да спра да злословя. Ако ме познавате добре, знаете, че по природа не съм **заядлива**, а по-скоро точно обратното. Сиреч мила, отзивчива и тем подобни. С приятелките ми от Клуба на мъфините имаме *три* много симпатични отличителни черти. Искате ли да знаете какви? Ние сме умни, находчиви и досетливи – УНД!

Затова и случаите, които вече сме разнищили, не се събират на пръстите на едната ръка. Сега обаче няма как да ви разкажа за всичките ни приключения, защото ще отиде много време. Ще трябва сами да прочетете за тях.

И все пак е важно да знаете, че в **Клуба на мъфините** влизаме аз, Таттам, Миранда и Лин, както и че сме много задружни. Каквото и да се случва! Една за всички, всички за една!

Е, когато се появиха тези надути Тигропарди, направо ни дойде в повече. Но май ще е най-добре да ви разкажа от самото начало, защото иначе нищо няма да разберете.

Всичко започна миналата сряда в училищния двор.

– Оле, божичко! Чухте ли вече какво е намислила госпожа Шнайдевинд за след междучасието? – Миранда толкова се вълнуваше, че едва не се задави с малиновия си бонбон.

– Според мен – да пипне някое вирусче! – възкликна Таттам със сияйна усмивка. – Е, не нещо сериозно, де. Само колкото да трябва веднага да се прибере у дома, а нас да ни пуснат от училище – изкиска се тя.

Миранда поклати глава и започна да си вее с една пощенска картичка, на която имаше някакъв миши лемур, **оцъклен** досущ като нея в този миг.

– Давайте други предположения! – разпореди се тя.

– Смята да имаме немски ли? – попитах аз.

Имаше логика – това беше следващият ни час по програма.

Миранда въздъхна и погледна към Лин:

– Ти им кажи!

Лин се замисли.

– Госпожа Шнайдевинд иска да напишем нещо заедно с домашните си любимци и това, струва ми се, трябва да продължи за цял живот. Сиреч, не само един час – и тя неуверено погледна към Миранда. – Госпожата го е казала на Мелина, а тя го споменала на Инес, от която пък го чух аз, след което го споделих с Миранда и...

– **Ъъъ?** Откъде-накъде пък изведнъж ще пишем такива дълги неща? Къде дават така? – прекъснах Лин.

– Именно! – отсече Миранда. – Това е невъзможна задача. Да не би някоя от вас да познава животно, което да може да пише?

Но преди да успеем да продължим с разсъжденията си, би звънецът и ние хукнахме към класната стая.

Госпожа Шнайдевинд тъкмо довършваше някакво изречение на дъската. Аз го прочетох на глас: „Един ден от живота на моя домашен любимец“.

– Колко яко! Ще пиша за **Тиранозавър Рекс**! – викна Гюнтер.

– Домашните любимци са „домашни“, защото живеят в дома ни, Гюнтер. Не ми се вярва да си имаш динозавър вкъщи – усмихна се снизходително госпожа Шнайдевинд.

После погледът ѝ зашари из класа:

– Искам да пишете за някое животно, към което имате лично отношение. Това може да е кучето на баба и дядо или котката на най-добрата ви приятелка.

– Така не е честно – измрънка Гюнтер. – Че аз имам отношение и към скелета от динозавър в музея.

– Аз ще пиша за **Супер Алберт**! – провикна се Тамтам.

– И аз искам, може ли? – попита Лин.

– Разбира се – щедро отвърна Тамтам.

Двете едва дочакаха госпожата да им раздаде листове и усърдно започнаха да пишат.

Замислих се. Никой от познатите ни нямаше домашни любимци.

– Да знаех само за кой от двата коня на мама да пиша по-напред – завайка се Миранда.

Изведнъж ми хрумна спасителна мисъл. Татко ми беше подарил една книга за **медоносните пчели**, а пък пчелите са един вид домашни животни, нали? През лятото кажиречи всеки ден се роят около балкона ни. Или това са оси?

– А на теб какво ти е? – госпожата се спря пред чина на Флориан.

– Нямам настроение – мрачно отвърна Флориан.

– Защо не напишеш нещо за рибката си? – предложи Миранда.

Ноздрите на Флориан потръпнаха и той ревна с пълно гърло.

– Рибката ми умря! – пророни той през сълзи.

– **Ооо!** – госпожа Шнайдевинд клекна до чина му и започна да го утешава.

Но Флориан не се успокояваше.

– Искам пак да имам домашен любимец! – нареждаше той и от вълнение чак се разхълца.

Когато часът най-сетне свърши, на всички ни олекна.

